

Kıyısında Yaşamak

– paydasız · 07 Nisan 2013

Yaşamak;

Kimilerine göre imtihan, kimilerine göre mucize, kimilerine göre biz insanlara sunulmuş en değerli armağan...

Nedir Yaşamak?

Ya da aslında yanlış olan, bu ketum ve anlamsız soruya takılarak zamanı bonkörce harcamak mı? Öyle ya da böyle bir şekilde yaşamak!

Yaşamak, benim ülkemde olsa olsa tesadüfen hayatta kalmaktır. Dünyanın en şirin, en güzel, en tadına doyumaz ülkesinde, şimdiki yarının hayaliyle karambole yaşarken günü kaçırmak. En can alıcısı cevap ise, keskin planlarımızın gölgesinde, yarını tesadüflere bırakmak...

Ne getireceğini bilmediğimiz zamanları, aklın ve sağduyunun ötesinde sadece yaratana bırakıp ve yine yaratanın verdiği aklımızı, ruhumuzu, yüreğimizi hiçe sayıp, hep kadere sığınmak, hep yaratandan ummak...

Bir kış günüydü. Uyandım. Aynı alışkanlıkla yapılan kahvaltının ardından kahvemi yudumladım tüm tembelliğimle. Kış günü dediğime bakmayın, takvim ocak ortasını gösterdiği için öyle dedim. Ama yazdan kalma ya da yazı anımsatan bir güneş aydınlatıyordu yaşadığım şehrin sokaklarını. Yaramaz ışıklar kâh çatılarda kâh asık yüzlü evlerin duvarlarında, kirletilmiş sokakların eğri-büğü taş yollarında, kurumuş ağaçların çıplak dallarında keyifle oynuyorlardı. İçim güldü oyunlarına. Özendim ve tüm coşkumu takınıp bende katıldım oyunlarına.

Aslında mucize , o yaramaz ışıkların anası Güneş'ti.Şöyle alıcı gözlerle bakarsanız etrafınıza siz de anlarsınız.Güneş yoksa her şey gri,her şey soluklaşıyor yer kabuğunda .Hele biz insanlar...Bahara saklanan ağaçlar gibi yüreklerimizde erteleniyoruz hayata.Çatıyoruz kaşlarımızı ,kasıyoruz kaslarımızı.Hele gözler...Beklentisiz ve isteksiz bakan o gözler..Ellerimiz çatlıyor soğuğu sarmaktan ... Ey güneş!

Sevincimizi de mi götürüyorsun kendinle? Niye gülmüyor bu insanlar, peki ya kuşlar? Nerdeler, hangi tanımadığım gökte kanat çırpıp, şarkı söylemekte...

Bu kasvet neden? Biz değil miydik yalından yalnızlığı türeten? Yal-nız-lık! Altı üstü üç hecelik bir kelime. Ama yüklediğimiz anlamlar. Milyonlarca, milyarlarca ton... Ağır çok ağır...

Ne bulduysak ha babam yüklemişiz sırtına...

Yalnız kalmak,soyutlanmak,anlaşılmamak,anlatamamak,anlamamak....

Yaşlı dünyamızın nüfusu her geçen gün artarken, bu ne biçim bir çelişkidir ki daha hızlı ve daha üretken bir biçimde çoğalıyor yalnızlar, yalnızlıklar...

Derdini denize anlatanlar, ben gibi kâğıda kaleme sarılanlar, insanla değil, insandan adım atılmayan sokaklarda kendiyi konuşanlar... Neler, neler...

Her insan yalnız ölür! Demişler.

Genelleştirelim isterseniz;

Her kuş yalnız ölür, her at yalnız ölür, her çiçek yalnız ölür.Zaman bile yalnızdır ölürken...
Ne yaman bir ironi! Kalabalıklarda yalnız olmak, yalnızlıklardan kalabalık olmak...
Oysaki ben, sen ve o' dan oluşacak bizler...
Söylemeyi neden unuttuk yüreğimizdekileri... Neden unuttuk karşımızdaki gözlere gülmeyi...
Kabuklarımızın, duvarlarımızın ardına çekilmeden, ulu orta-yalın-öylesine kalmak! Bu korku neden?
Kimden? Sen denen ikinci kişiden mi? O denen üçüncü kişiden mi? Yoksa kendimizden mi?
Aslında korkumuz bilinmezlikten,bildiğimizi sandığımız her şeyi bir an gelipte bilmediğimizi
keşfetmekten....
Zorlaştırmayı mükemmel bir şekilde başardığımız nazlı hayat kayıp giderken ellerimizden , daha neyi
bekliyoruz dostlar kendimize ve insana inanmak için.Yalnızlığı paylaşıp çoğalmak ,benden bizi sağaltmak
için...Kıyısın da değil, ortasında yaşamak için....

Saadet Yıldırım Ünal